

פרשת תרומה: מזל טוב, בני! / הרב אלישע וולפין

חברים יקרים,

מאוחר מאוד. שבתי הרגע מהסופר - הסופר הזול של המדינה - הייתי כמעט הלקוח האחרון לפני שסגרו ללילה. ביליתי שם כהרגלי כמעט שעה שלימה, משווה מחירים בקפדנות, בוחר באחריות רבה את האופציה החסכונית ביותר. אני אמנם משתדל מאוד להקפיד על איכות ועל בריאות, אבל אני מודה, לא בכל מחיר.

הכרוז כבר הודיע שסוגרים, והקונים האחרונים התבקשו להגיע לקופה. העליתי את הכבודה על המסוע, מילאתי את הסלים (אני כבר לא שוכח אותם בבית) ושילמתי. עוד הספקתי להודות לקופאית העייפה ולאחל לה לילה טוב, כשניגש אלי בחור צעיר (צעיר יחסית אלי), לבוש כחסידי ברסלב מתון, ושאל אם אוכל לעזור לו מעט עם הקניות שלו לשבת. בדרך כלל אין עלי מזומן, שהרי היום קונים הכל באשראי, וכך גם קל לי יותר לחשב את הוצאותי החודשיות. הדרך היחידה לעזור לו, אם כן, הייתה באשראי. שאלתי אותו כמה הוא צריך, והוא אמר, שעוד רגע הוא ידע...

הבטתי במעט הקניות שהוא הניח על המסוע, וחשבתי לעצמי, "נו, גג 25 שקלים. כפרת עוונות!". אבל אז הוא ניגש להביא את יתרת הקניות שלו שהיו מונחות על גבי מסוע אחר. שם פשוט לא חיכה אדם נבוך עם כרטיס אשראי ביד...

בתוך הראש שלי נפתח בית מדרש רועש: מצד אחד, שעה שלימה אני מבלה כאן בכדי לצאת מכאן עם סל קניות זול, ועכשיו אני אשלם גם על שלו? מצד שני, לך תדע מה הסיפור שלו, הנה זכיתי להציל משפחה רעבה. מצד אחד, בחור צעיר, שילך לעבוד! מצד שני, אולי הוא עובד ולמרות הכל אין ידו משגת? מצד אחד, אין מצב! בחור צעיר במשכורת מינימום יכול להרשות לעצמו לקנות מצרכים בסיסיים בסופר הזול של המדינה, ואם לא, בשביל זה יש מחלקת רווחה...

השתדלתי שלא להביט בקניות שלו, כי כל פריט שחלף על פני הסעיר עוד יותר את הדיון בבית המדרש שבראשי. מצד אחד, מה זה??? אני בחיים לא מרשה לעצמי לקנות את הדבר זה... ובטח לא את זה... ועכשיו אני אממן לו את הפינוקים שאני מונע מעצמי? מצד שני, אולי מחכים לו ילדים בבית, שהשמחה הגדולה שלהם נמצאת דווקא במעדן (היקר הזה) שהוא הרגע הניח על המסוע... מצד אחד, מה אני פראייר? אני עובד קשה למחייתי, מרוויח משכורת ממוצעת (אתם יודעים...), מקפיד להתנהל באחריות גדולה, למה שאני אממן את חוסר האחריות של הבחור הזה? ומצד שני, אולי הקדוש ברוך הוא הפגיש ביני לבינו דווקא כאן ודווקא היום, כי אני זה שאמור לקנות למשפחה הברסלבית הזאת את מצרכי המזון שלהם לשבת, וכן, אפילו את המעדן ההוא שכבר מצא את מקומו בתוך השקית...

מכיוון שידעתי בתוכי שהפור כבר נפל, ואני הרי הולך לשלם, הבנתי שאין עוד טעם לדיון חסר התועלת שבראשי. אבל אז נפתח דיון חדש: מצד אחד, אם אתה כבר נותן, אז תתן במאור פנים! מצד שני, איך אני יכול? אני מרגיש מנוצל! פראייר! מצד אחד, תתעלה על עצמך! את הארנק כבר פתחת, כעת תפתח גם את הלב. תן בנדיבות. תהיה פראייר שמח וטוב לב. מצד שני... הדיון הסתיים, הקופאית נטלה את כרטיס האשראי שלי, חתמתי ושבתי אל העגלה שלי.

יצאתי מהסופר, שעד לפני כמה רגעים היה זול למדי, וגל מוזר של שמחה הציף אותי. האוויר היה קריר ולח, בדיוק כמו שאני אוהב אותו. פרץ אדיר של הודיה שפע מליבי. זכיתי לתת. משמע יש לי. תודה אלוהים על התזכורת הזו. תודה שזימנת לי איש אלמוני שיפתח את ליבי הסגור. הייתי פראייר, אבל פראייר מאושר.

פרשת תרומה אומרת לנו דבר פשוט: (שמות כ"ה, א-ח) **וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבָבוֹ תִקְחוּ אֶת-תְּרוּמַתִּי... וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכָם.**

תקחו את תרומתי - מה שאתם נותנים ממילא איננו שלכם. **כִּי לִי הָאָרֶץ כִּי גְרִים וְתוֹשְׁבֵי אֲדָמָה עִמָּדִי** (ויקרא כ"ה, כ"ג). אורחים אתם בעולמי, ולכתחילה זו הרי תרומתי, לא תרומתכם.

ידבנו לבו - אל תתנו כי אתם חייבים. תתנו מנדיבות לבכם, גם אם זה לא באמת שלכם.

ושכנתי בתוכם - כי אז תצאו מהסופר אל אוויר הלילה הקר והצלול, ותגלו שאני התנחלתי בלבכם, וגל של שמחה יציף את חדריו.

פרשת תרומה היא הפרשה של הבן שלנו, יהונתן. יהונתן נולד בפרשת תרומה, והוא ללא ספק המתנה הגדולה ביותר שזכינו בה בחיינו. היקום תרם לנו את יהונתן. אבל לא הכוכבים הביאו אותו אלינו, אלא חברים, משפחה, וגם זרים שמעולם לא פגשתי.

ולא היה לי פשוט לקבל. לא פשוט זה לשון המעטה! אני הרי אינני מהנזקקים. עד שיהונתן בא ולימד אותי שהכל תרומה. שכולנו נזקקים. ושזה בסדר להיות נזקק, כי כל תרומה היא תרומתו של הקדוש ברוך הוא. התפקיד שלי מסתכם בלפתוח את הלב לנדיבות הנמצאת בכל. הנדיבות של שפע המוצרים על מדפי הסופר, שבאורח פלא ידי משגת אותם; הנדיבות של הקופאית העייפה שהצליחה לחלץ מתוכה חיוך כשאיחלתי לה לילה טוב; הנדיבות של הבנק, שנותן לי אשראי בשפע. והנדיבות שלי עצמי, שזכיתי להעביר את כרטיס האשראי שלי (ושל הבנק), בכדי לשלם על קניות לשבת של משפחה שאינני מכיר; הנדיבות של אוויר הלילה הקריר והצלול; הנדיבות של האוטו הקטן שלי, שטיפס במעלה ההר והביא אותי ואת הסלים שלי הביתה בשלום; הנדיבות של הכלבה שלנו שהתלהבות שלה נותנת לי תמיד את התחושה שאני הדבר המרגש ביותר שהיא פגשה היום.

אז מזל טוב בן יקר. יש לך פרשה מחייבת! אני מאחל לך שתדע לתת מלשד עצמך. ומזל טוב גם לי, שזכיתי לקבל. ואני מבין השבוע, שגם זה מחייב.

שבת שלום,

אלישע